

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Æbelø

Citation: Michaëlis, Sophus: "Æbelø", i Michaëlis, Sophus: *Æbelø*, 1895, s. 134. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_04-shoot-idm139805117909056/facsimile.pdf (tilgået 27. september 2021)

Anvendt udgave: Æbelø

Dermed var det gamle Kævlismaal endnu en Gang affærdiget.

Sten blev ved at brumme. Men Broder Jørgen svarede ikke. Saa skubbede Sten trent sit Trækruus hen til Munken, og denne drak langsomt og smaskende. Saa gik han noget rundt i Stuen, der havde Vinduer til tre Sider, og saa ud af alle Ruder, maalte atter Gulvet paa kryds og tværs med sine slatne Saaleskridt og stod igen ved Stens Side.

»I har en Fange i Kælderen.«

»Hvorfra ved du det, lille Munk? Gaar mine liggende Gæster dig an?«

»I har en Fange i Kælderen,« gentog Broder Jørgen i en Tone, som sagde han noget ganske ligegyldigt. Han saa uhyre sikkert og mildt paa Sten. »Driv ikke den Leg for længe! Bispen ved det.«

»Hils ham og sig det er Løgn, Broder Jørgen.«

»Jeg skal hilse ham og sige, det er sandt.«

»Det er Løgn! Har du set ham, lille Munk.«

»Nej. Men jeg har intet imod at se Eders — Gæst.«

Sten Basse saa tirret paa ham, men Broder Jørgen vedblev kun sagtomt:

»Om det da er muligt at faa saadan mær-

kelig Gæst at se. Tør I vise mig »Gæsten«, Herr Sten?»

Sten Basses Ansigt begyndte at svulme af Vrede. Men Munkens haanlige Spot fortjente et overlegent Svar. Sten havde allerede besluttet sig, da Gro traadte til, greb sin Fader i Armen og halvt hviskende bad: »Gør det, Fader.«

Han gav sin Svend en kort Befaling, og faa Øjeblikke efter var Sølvør paa Vej fra Kælderen op til Hallen.

I Døren mødte han Gro og veg tilbage — saa stærk en Magt udgik der fra hendes levende Skikkelse. Efter Dages og Nætters Tankejagt mod Fantasibilleder, der vel havde Farve, men dog var stofløse som Luft, kom det Sølvør for, nu da han gensaa Gro, at hendes Forms faste Fylde laa som et Tryk i Luften, en uforklarlig dragende Tyngde, der lagde Baand og legemlig Vilje paa alle hans Sanser. Saa stor var hun, saa rundt hendes Bryst, saa hvælvet hendes Hals. Som Marmorsten stod hun paa Gulvet og aandede Elskovens stærke virkelige Duft over ham lige fra sin unge fornemme Fod til sit tunge glinsende Haar. Hun stod i Halvskumringen med de hvide Hænder og den hvide Hals og Pande selvlysende ud af